

deres literaire Anseelse ere blevne valgte og ikke med Hensyn til deres Kundskab til Kjøbstadforholdene, og altsaa troer jeg, at man i denne Henseende har bemærket, at Interessesen ikke er svækket.

Blechingberg: Endskjøndt jeg ikke har givet Møde i den Sag, der blev paakjendt af Høiesteret den 5te Marts 1840, og som paa-beraibes af det ærede Udvalg, maa jeg dog tillade mig at oplæse Tvivl om Rigtigheden af, hvad der blev ytret med Hensyn til Behandlingen af denne Sag, som om Resultatet kunde være fremkommet af en Erkjendelse under Proceduren. Efter det Referat om Sagen, som findes i Collegiatidenden, med Hensyn til, at den blev foretagen ved Høiesterets Aabning, maa jeg antage, at der egentlig ikke forelaa noget factisk Spørgsmaal, hvorom der var Strid mellem Parterne, og som kunde løses ved en Erkjendelse, men at det derimod var en reën juridisk Dvæstion, der var at paa-kjende, og at det er den, der er løst af de forskjellige Domstole paa en forskjellig Maade. Forsaavidt det ærede Udvalg har paaberaabt Lovgivningsbestemmelser angaaende Bagernes Ret til at indføre og sælge Brød i Kjøbstæderne, skal jeg til disse Bestemmelser føie Raad-sluetpl. 18de Marts 1772, som forbød uden-byes Bagere at indføre deres Brød til Salg i Kjøbenhavn. Hvad Ølbruggerne angaaer, foreligger der vistnok mindre klare Data med Hensyn til den hidtilværende Retstilstand, og navnlig er det jo en væsentlig Forskjel, at den øverste Domstol har løst Dvæstionen i Henseende til den ene Classe af Næringsbrugere, men ikke i Henseende til den anden. Imidlertid skal jeg, hvad Fortiden angaaer, være tilbøielig til at slutte mig til den Anskuelse, som Udvalgets Majoritet har udtalt. Hvad Fremtiden angaaer, da har jeg deelt den samme Anskuelse, som den ærede Majoritet nærer, og meent, at Væstningsforholdenes Forskjellighed i Kjøbstæderne i Modsetning til Landet maatte føre mig til det Resultat, som Udvalgets Ma-

ajoritet har faaet, nemlig ikke eenfaldigt at ordne dette Punkt i nærværende Sag. Men jeg kan ikke nægte, at min Anskuelse er bleven svækket ved de mange Udtalelser i modsat Retning, der have fundet Sted her i Thinget af Mænd, der kjende disse Forhold nøiere end jeg. Forsaavidt der fra den Side ikke er nogen Hindring ivæsen, maatte jeg naturligviis være tilbøielig til at slutte mig til en saadan Løsning af Opgaven, som gav den største Frihed i alle Retninger, og da naturligviis, som Følge deraf, til det Forslag, som indeholder den klareste Udtalelse af en saadan Frihed, nemlig det første Afsnit af Udvalgets subsidiaire Forslag under Nr. 2. Derimod troer jeg ikke at kunne gaae ind paa det andet Afsnit, af de Grunde, som allerede ere antydede. Overeensstemmende med, hvad jeg saaledes har bemærket, vil jeg afholde mig fra at stemme over Udvalgets principale Indstilling og, forsaaavidt den ikke billiges, slutte mig til den første Afdeling af dets subsidiaire Indstilling under Nr. 2.

Ørdsføreren: Det Foredrag, vi nys hørte, gjør det næsten overflødig for mig at tage Ordet, da flere af de Paastande, som jeg agtede at omtale, allerede tilfulde ere gjendrevne af den sidste ærede Taler. Imidlertid skal jeg blot tillade mig at bemærke, at, naar den høit-æreede Indenrigsminister har fundet Udvalgets Redaction af det aldeles subsidiaire Forslag uklart, ligesom ogsaa den sidste Deel af det første subsidiaire Forslag ikke aldeles tydelig, saa maa jeg naturligviis overlade til det ærede Thing at bedømme, hvorvidt Redactionen er heldig eller ikke. Den ærede 5te Landstingsmand for Kjøbenhavn (Ørsted) har under Sagens første Behandling ligesom idag vist, at Udkastets tredje § langtfra er klar og tydelig, og Udvalget har stræbt at bøde derpaa ved de forskjellige Redactioner, det har bragt i Forslag. Jeg troer ogsaa, at den første Deel af Udvalgets første subsidiaire Forslag er den heldigste.